

Kovács Gábor indiai naplója

Hittel és szakértelemmel

Visszapillantás a tragikus januári indiai földrengésre

Január 28., vasárnap reggel 6 óra: Indiai nagykövetség, vízum intézése, utána 7 óra repülőtér. Megkaptam az egyenruhám. Indulás Bécs-Delhi. Vasárnap este érkezünk Delhibe. A magyar nagykövetségen aludtunk.

Január 29., hétfő: Kora reggel katonai repülőgéppel repültünk Bhujba. Ott szereztem egy katonai teherautót, és bepakoltuk a kb. egy tonna felszerelést, elindultunk Anjarba. 60 km utazás után megérkeztünk egy 90%-ig romba dőlt városba. Az emberek pánikszerűen kaparták a romokat eszköz nélkül. Találtunk egy biztonságos helyet, ahol felállítottuk a sátrunkat és bázisunkat. Delután nekiindultunk a romoknak élő embereket keresve. Több helyszínt ellenőriztünk, sok holttestet találtunk. Sötétedés után visszamentünk a bázisra. Vacsora – konzerv vízzel, húskonzervvel és konzervkenyérrel.

Január 30., kedd: Pirkadatkor kelés. Több élő jelzést kaptunk, de csak holttestet találtunk. Az anspiri lakosság folyamatosan segített nekünk ivóvízzel, illetve a romok eltakarításával. Kora délután ebéd, majd kaptunk egy élő jelzést, amire kimentünk, de a kutyák nem jeleztek sem élő, sem holtat. (A halottnak a meg nem érzése nem zárja ki az élő személy jelenlétét.) – A kutya a halottat kaparással jelzi, a hullát (több napos) mozdulatlansággal, az eszméletlent nyüszítés-sel, az élő pedig ugatással jelzi.

Elkezdjük az épület bontását, mikor közelebb értünk a feltételezett túlélők helyéhez, a kutyák újra kontrolláltak, de sajnos halottat jeleztek.

Hangdetektorral és speciális kamerával megpróbáltuk a holttestek hollétét felfedni. Ezután a lakosság és a hadsereg szedte ki a testeket.

Január 31., szerda reggel: Fáradtan, kedvetlenül mentünk ki a pusztítás helyszínére. A hullaszagtól könnyezve elkezdjük járnunk a romokat. Több helyszínt ellenőriztünk, de élő nem találtunk. A legnagyobb probléma az volt, hogy a házak nem összedőltek, hanem szétmálltak, így sokkal kisebb esély volt a túlélésre, mert nem volt üreg, ahol meghúzhatták volna magukat. 12 óra környékén a csoport kétfelé vált vélet-

lenül. Egyszer az URH rádióban azt hallottuk, hogy társaink egy idős embert találtak, aki él. A hollétüket nem tudták meghatározni, így egy másik mentőalakulattal kellett az idős embert kiszabadítani. Két és fél óra megfeszített munka után kiszabadították a férfit.

Szürkülétig dolgoztunk a romokon, mikor egy katona rohant hozzám, hogy

menjek azonnal, mert hangokat hallottak egy ház alól. Nem akartam vak lármát, így társaim hátrahagyva mentem a helyszínre, hogy ellenőrizzem. Hosszú kiabálás után fájdalmas gyenge női hang hallatszott a romok alól. Azonnal értesítettem az egységet, hogy élő van. A szívem úgy vert, hogy majdnem elájultam. A teljes felszerelésünk megérkezése után az épületet alátámasztottuk, és elkezdtük a törmelékek bontását. Három és fél óra múlva megtaláltuk a nő kezét. Az áldozat mozgatni tudta, beszélni tudott, kapott egy infúziót, hogy a szervezete fel ne adja az élni akarást most, hogy remény van. Egy ajtólap takarta a testét, ami be volt ékelődve. Óvatosan le kellett bontani róla, és akkor derült ki, hogy egy 60 év körüli nőről van szó, akinek a lánya vele együtt lett betemetve, de ő nem élte túl. A földrengés pillanatában összeölelkezve próbáltak menekülni, de nem tudtak kijutni a házból. Az asszony karjaiból a halott testet ki kellett szedni. Öt és fél óra munka után mentőbe tettük a testet. Túlélte a 8.1-es erősségű földrengést.

Február 1., csütörtök, hajnal: Eredményes napot zártunk. Két túlélő. Fáradtan beroskadtunk az ágyba egy pár órára. Új lendületet adott a csapatnak. A kutyások összesen 10 élő állapítottak meg, de ezeket a lakosság és a katonaság emelte ki. A csütörtök csendes, de jókedvűen telt.

Február 2., pénteken: A földrengés hetedik napján elég kis esély volt már a túlélésre a kánikula és a szárazság miatt, így pakoltunk és visszaindultunk Delhibe. Anjar elhagyása után a várost kolera járvány veszélye miatt lezárták (túl sok halott van a romok alatt). Delhiből egy napos fertőtlenítés után visszaindultunk Magyarországra.

Rengeteg a nincstelen, az árva, nyomorék, beteg, sérült. Iskolák nincsenek, víz nincs, gyógyszer nincs, élelmiszer nincs, lakások nincsenek. Akik túléltek, azoknak sincs sok reményük. Szükség van mindenre. Imádkozom értük, és szeretnék visszamenni...